

Когато се плакнешъ, спокойно и свѣтло огрѣно,
и златния пѣсѣкъ обливашъ съ елмазена влага,
и мълкомъ предъ своята горда възлюбена слагашъ
вѣнци-водорасли и бѣли огърлици пѣна . . .

Когато разстилашъ — съсъ сребърни чайки обшита —
атлазната мантия, снела цвѣта на небето,
и сякашъ примамвашъ, отъ сладостна нѣга обзето,
къмъ своята свѣтла безкрайностъ, гальовно разкрита . . .

Тогава обичамъ — люлѣна надъ твоята бездна,
въвъ лодката гърбомъ да легна, очи да притворя,
да сѣщамъ презъ клепкитѣ слънцето нѣкжде горе
и, въ лека забрава потънала, въ сънь да изчезна.

Но после, когато бучащо и гнѣвно се мѣташъ
и съ яростъ подронвашъ крайбрѣжнитѣ черни скали
и, сякашъ въвъ своята пасть да погълнешъ земята,
съзвало си всички стихии, страхотни и зли . . .